

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **K. P.**, IČO: 644 82 626
sídlem Znorovská 553, Vnorovy
proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016, č. j. CPR-1833-2/ČJ-2016-930310-258

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27.1.2016, č.j. CPR-1833-2/ČJ-2016-930310-258 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno usnesení Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 7.12.2015, č.j. KRPA-330981-27/ČJ-2014-000022 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) a zamítnuto jeho odvolání proti tomuto rozhodnutí. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo podle § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen „s. ř.“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení podle § 100 odst. 1 s. ř., neboť žalobcova žádost neodůvodňovala zahájení nového řízení. Žádost o obnovu řízení směřovala do řízení Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, vedeného pod sp. zn. KRPA-330981/ČJ-2014-000022-SD, které bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 22.10.2014,

jež nabylo právní moci dne 26.11.2014. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč, a to za správní delikt podle ustanovení § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť *jako ubytovatel vedl domovní knihu v rozporu s § 101 zákona o pobytu cizinců*.

2. Žalobce nejprve v žalobě obecně uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, správním řádem, zákonem č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a také v rozporu s Ústavou České republiky ve spojení s Listinou základních práv a svobodu, i v rozporu se základními správními zásadami, a to zcela účelově, aby nebylo možno v řádném ani v obnoveném řízení odkrýt veškeré nezákonnosti činěné správním orgánem prvního stupně. Upozornil na údajně neústavní postoj žalovaného k otázce presumpce neviny, jenž spočívá v tom, že žalovaný opakovaně tvrdil, že *„byla naplněna skutková podstata správního deliktu“*, že *„skutek naplňoval znaky uvedeného správního deliktu“*, či že *„se popsáný skutek stal“*, přestože tento údajný delikt nebyl do dne podání žaloby zákonem předepsaným způsobem prokázán. Na účastníka řízení tak má být nahlíženo jako na nevinného, dokud není pravomocně rozhodnuto o opaku, přičemž o vině rozhoduje výhradně soud (správní orgán) vydaným rozhodnutím.
3. Žalobce dále uvedl, že podnět k obnově řízení dle ust. § 100 s. ř. a k zahájení přezkumného řízení dle ust. 94 s. ř. podal již dne 2.4.2015, kdy správní orgán prvního stupně i žalovaný disponovali informacemi podpořenými návrhy důkazů týkajících se nezákonného postupu příslušníků cizinecké policie, přičemž tyto informace ignorovali. Tento podnět, ačkoliv byl opožděně podaným odvoláním proti rozhodnutí o pokutě, byl nestandardně vyřízen toliko zasláním písemnosti ze dne 23.4.2015, č.j. CPR-10720-4/ČJ-2015-930310-258, ve které se uvádí, že nebyl shledán důvod k zahájení přezkumného řízení a nebyl shledán důvod k obnově řízení. Takovýto postup však dle žalobce nelze označit za zákonný, neboť nedošlo k vydání rozhodnutí nebo usnesení, a nebylo tedy možno proti němu brojit řádným opravným prostředkem.
4. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dle žalobce nepravdivé, nesprávné, nezákonné, nepřehledné a zmatečné, vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné, což žalobce odůvodnil následujícími žalobními body (v pořadí dle žaloby).
5. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí převážně a obsáhle věnuje ke dni 24.7.2013 zrušenému, a tedy neexistujícímu pokutovému bloku, zrušenému řízení a neprokázanému porušení právních předpisů ve snaze vytvořit iluzi toho, že žalobce je správním orgánům „dobře známým delikventem“ zasluhujícím co nejprísnejší potrestání. K úpravě služební pomůcky „akce k Hotelu OLET“, tedy k vymazání údajů o deliktu provozovatele, došlo až na základě opakované žádosti žalobce, tedy nikoliv z moci úřední, a to ke dni 17.11.2015. Není tak jasné, na jakém základě žalovaný v průběhu ledna 2016 činí svou argumentaci a závěry o nepochybném spáchání deliktu, neboť úřední záznam není právním řádem ČR považován za použitelný důkaz.
6. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že ani správní orgán prvního stupně ani žalovaný nepřistoupili k podání podnětu k zahájení obnovy řízení nebo přezkumnému řízení z moci úřední, ačkoliv bylo nepochybně zřejmé, že výše pokuty byla stanovena v rozporu se skutečností i s právními předpisy a je možno důvodně pochybovat o zákonnosti celého řízení, kdy namítat nezákonnosti nebylo v průběhu řízení žalobci umožněno. Tím, že žalobce byl vyzván k předložení domovní knihy od data 27.6.2014 do

26.8.2014, byly překročeny ústavně vymezené meze pravomoci příslušníků cizinecké policie, jelikož ubytovatel má dle zákona povinnosti při zahájení kontroly toliko předložit domovní knihu obsahující údaje k cizincům ubytovaným v té době. K takovým důkazům pořízeným v rozporu s právními předpisy nelze vůbec přihlížet, neboť základní podmínkou pro zásah státu do práv jednotlivých osob je jeho zákonnost.

7. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgán prvního stupně řádně nevyhodnotil žalobcův přípis ze dne 19.1.2015 jako odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty, a znemožnil tím soudní přezkum jím podaného faktického odvolání. Žalobce byl s uvedenými rozhodnutími o pokutě a udělení pokuty seznámen teprve při nahlížení do spisu dne 18.3.2015. Tuto nezákonnost se žalobce snaží napravit podanou kasační stížností k Nejvyššímu správnímu soudu, a to proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2015, č.j. 3 A 59/2015-25.
8. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že ani v jednom z případů kontrol cizinecké policie mu nebylo umožněno být kontrolám přítomen a nebyl před prováděním úkonů vůči jeho osobě příslušníky policie náležitě poučen. Navíc zdůraznil, že došlo k zásahu do jeho osobní svobody, neboť se policisté pohybovali v prostorách, které nebyly určeny pro veřejnost a bez poučení a opodstatnění zabavili veškeré písemnosti nacházející se v soukromé části ubytovny, ačkoliv dle zákona mohou požadovat na ubytovateli toliko předložení domovní knihy obsahující údaje k cizincům ubytovaným v té době. Pokud by byl žalobce přítomen u úkonů, tak by tento rozpor s právními předpisy namítal, případně by vyžadoval jejich zaznamenání do protokolu.
9. V pátém žalobním bodě žalobce namítl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť žalovaný na jedné straně tvrdí, že k *„pokutovému bloku nebylo přihlíženo jako k důkazu“*, na straně druhé zároveň deklaruje, že *„správní orgán na něj odkazuje v rozhodnutí a k této skutečnosti přihlédl ve smyslu hodnocení osoby účastníka řízení“*.
10. V šestém žalobním bodě žalobce namítl, že napadené rozhodnutí obsahuje informace, které nelze zjistit ze spisového materiálu, a jelikož nebyl prováděn žádný důkaz svědeckou výpovědí, je nutno je považovat za čiré domněnky a spekulace. Dále žalobce taková konkrétní tvrzení citoval (o pracovní pozici P. T. aj. T. či o dopuštění se opakovaného neplnění povinnosti).
11. V sedmém žalobním bodě žalobce namítl, že v případě kontroly ze dne 24.7.2013 došlo údajně k naplnění skutkové podstaty dvou správních deliktů, za což byla žalobci uložena pokuta v celkové výši 3.000,- Kč, avšak v případě kontroly ze dne 26.8.2014 žalobce porušil údajně pouze jedno ustanovení zákona a dopustil se jednoho správního deliktu, který spáchal poprvé. Totožným orgánem Policie ČR mu však byla za toto provinění uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč, což bylo téměř sedminásobné navýšení oproti pokutě uložené za porušení dvou ustanovení zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce jde o porušení zásady přiměřenosti a zásady legitimního očekávání, kdy ani z původního rozhodnutí není zřejmé, že by došlo k porušení povinnosti ubytovatele ve velkém rozsahu.
12. V osmém žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný v průběhu řízení zcela ignoroval jeho závažné onemocnění i skutečnost, že žalobce ve schránce nenalezl žádnou informaci o doručované písemnosti a poučení, a že ačkoliv žalovaným nebylo vyloučeno vložení do schránky, tak toto doručovací orgán ignoroval a správní orgán prvního stupně vzápětí vydal rozhodnutí o pokutě, které opět nebylo zákonným způsobem doručeno. Správní

orgán prvního stupně se tímto vyhnul nutnosti vypořádat se s případně podaným řádným odvoláním.

13. V devátém žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci dne 3.9.2014, tedy ještě v průběhu samotné kontroly, kdy kontrola plnění povinností nebyla z jeho strany dosud ukončena.
14. V desátém žalobním bodě žalobce zopakoval, že mu nebyla dána možnost být přítomen prováděným kontrolám, vyjádřit se k jejich průběhu a ke zjištěným skutečnostem, nebyla mu dána možnost uplatňovat svá práva v průběhu kontrol, předkládat nebo doplňovat důkazy a listiny a podávat vysvětlení a námitky, přičemž nebyl v průběhu kontrol příslušníky policie ani řádně poučen, a to ani následně. Výkon pobytové kontroly má být dle žalobce fakticky uskutečňován prostřednictvím zákonem definovaných oprávnění, která mají nepochybně charakter zásahu do práv kontrolovaných osob a mohou být provedena pouze na základě zákonného zmocnění a jednotlivé úkony pak prostřednictvím výzev musí směřovat výhradně vůči konkrétní osobě.
15. V jedenáctém žalobním bodě žalobce namítl, že v případě kontroly ze dne 26.8.2014 mu nebyla dána možnost projednat údajně zjištěný správní delikt v blokovém řízení, čímž opětovně došlo k porušení zásady legitimního očekávání. Žalobce setrval na tom, že se opakovaného porušení nikdy nedopustil, předmětný správní delikt byl orgánem prvního stupně projednáván poprvé a velký rozsah provinění nelze z rozhodnutí o pokutě jednoznačně dovodit. Došlo tak k porušení zásady dvojího přičítání, jelikož si žalovaný skutkovou podstatu správního deliktu rozčlenil na opakované porušení a porušení velkého rozsahu, aniž by zároveň specifikoval, která jednotlivá provinění spadají do jednotlivé kategorie.
16. Ve dvanáctém žalobním bodě žalobce namítl, že vyšly najevo existující skutečnosti, které nebylo možné v řízení uplatit tak, jak se uvádí v ust. § 100 odst. 1 s. ř.. Žalobci nebylo řádně prokázáno žádné porušení ustanovení zákona o pobytu cizinců a správní orgán prvního stupně neprováděl žádné dokazování, jelikož pouze převzal údaje z úředního záznamu, který nelze použít jako důkaz a evidence „HOTEL – dotaz editace Praha“, který obsahuje nepravdivé údaje a dnes již neexistuje. Navíc také došlo ke zrušení rozhodnutí, které bylo podkladem pro rozhodnutí vydané v řízení, přičemž existenci tohoto zrušeného rozhodnutí bylo odůvodněno téměř sedminásobné navýšení sankce.
17. Ve třináctém žalobním bodě žalobce zopakoval, že mu nebylo policejním orgánem ani v jednom případě umožněno být přítomen u úkonu, který směřoval k jeho osobě, nemohl uplatnit jakékoliv námitky a nemohl splnit své povinnosti vyplývající z právních předpisů, kdy dle přihlašovacích lístků hostelu za měsíc červenec a srpen 2014 veškeré zákonem vyžadované informace o ubytovaných cizincích jako ubytovatel vedl, ale nebylo mu umožněno tuto evidenci předložit, a to ani v průběhu následného řízení. Doložit tyto skutečnosti bylo žalobci v případě kontroly znemožněno a v případě správního řízení záměrným nedoručováním zásilek i bez ohledu na probíhající nemoc mu nebylo toto doložení taktéž umožněno, ba dokonce mu bylo odpíráno i právo tyto skutečnosti namítat v průběhu obnoveného či přezkumného řízení.
18. Závěrem žalobce podotkl, že veškeré uvedené skutečnosti jsou žalovanému a správnímu orgánu prvního stupně ze spisového materiálu známy a jsou dostatečným důvodem pro postup podle ust. § 94 s. ř. nebo ust. § 100 s. ř. Žalobce rovněž soudu navrhl, aby

žalovanému uložit povinnost písemně se žalobci omluvit a nahradit mu náklady řízení a právního zastoupení.

19. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta, jelikož ve svém postupu neshledal pochybení. Ve vyjádření k žalobě sdělil, že žalobní námitky jsou stejné jako námitky uplatněné žalobcem v odvolání podaném proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S těmito námitkami se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, a proto na něj plně odkázal.
20. Ze spisového materiálu vyplynuly následující pro rozhodnutí soudu relevantní skutečnosti:
21. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 22.10.2014, č. j. KRPA-330981-10/ČJ-2014-000022-SD byla žalobci uložena podle ust. § 157 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců pokuta ve výši 20.000,- Kč, a to za správní delikt podle ust. § 157 odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců (dále též jen „rozhodnutí o správním deliktu“). Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 22.10.2014, č.j. KRPA-330981-11/ČJ-2014-000022-SD byla podle ust. § 79 odst. 5 s. ř. žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, kterou se domáhal přezkoumání uvedených rozhodnutí, přičemž žaloba byla usnesením Městského soudu v Praze 12.6.2015, č.j. 3 A 59/2015-25 odmítnuta jako nepřijatelná, protože žalobce nevyužil možnosti podat řádný opravný prostředek. Usnesení soudu o odmítnutí žaloby následně potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24.11.2016, č.j. 10 As 165/2015-24, kterým zamítl kasační stížnost žalobce.
22. Z rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 8.10.2015, č. j. KRPA-278679-10/PŘ-2013-000022, které nabylo právní moci dne 17.11.2015, vyplývá, že se ruší pokutový blok na místě zaplacený, série a číslo pokutového bloku YY/2013, Y0022240, kterým na podkladě ustanovení § 84 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích v návaznosti na ustanovení § 157 odst. 9 zákona o pobytu cizinců byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč za správní delikt podle ust. § 157 odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že přestupek, který měl spáchat žalobce, byl projednán v blokovém řízení s osobou, která nebyla oprávněna jednat jménem podnikající fyzické osoby (žalobce). Stalo se tak dne 24.7.2013, kdy policista vystavil v blokovém řízení pokutový blok na místě zaplacený ve výši 3.000,- Kč, série a číslo pokutového bloku YY/2013, Y0022240, za výše uvedený správní delikt, přičemž blokové řízení bylo projednáno s panem J. T., který vystupoval jménem podnikající fyzické osoby (žalobce). Z dostupných evidencí však bylo následně správním orgánem zjištěno, že žalobce v době vydání předmětné blokové pokuty provozoval ubytovací služby samostatně, neboť pro předmět podnikání výroba a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona nebyl ustanoven odpovědný zástupce. Zrušení pokutového bloku bylo odůvodněno tím, že blokové řízení bylo projednáno v nepřítomnosti přestupce (žalobce), přičemž z pokutového bloku je patrné, že souhlas s udělením blokové pokuty udělil pan J. T., který nebyl v době vydání pokutového bloku odpovědným zástupcem žalobce.
23. Dne 4.11.2015 bylo Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy doručeno podání, jehož obsahem je vedle stížnosti na postup správního orgánu taktéž žádost žalobce o obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. O tomto podání bylo rozhodnuto rozhodnutím správního orgánu I. stupně tak, že se podle § 102 odst. 4 s. ř. řízení zastavuje, neboť žádost žalobce neodůvodňuje zahájení nového řízení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno, žalovaný aproboval závěry správního orgánu prvního stupně, že důvody pro provedení obnovy uvedené v žádosti

zjevně nemohly odůvodnit odlišné řešení věci v obnoveném řízení jiným způsobem než v původním řízení.

24. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Soud předně považuje za nutné zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu je správní řízení, které probíhalo na základě žádosti žalobce ze dne 4.11.2015 o nařízení obnovy řízení, nikoli řízení, o jehož obnově bylo rozhodováno (tj. řízení o správním deliktu žalobce). Jak je uvedeno v § 100 odst. 1 s. ř., *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*
26. Z ust. § 100 s. ř. je zřejmé, že účelem obnovy řízení je případná náprava skutkových nesprávností, ke kterým došlo proto, že zde byly skutečnosti či důkazy, které sice v době původního řízení existovaly, byly však neznámé a účastník je nemohl v původním řízení uplatnit, popř. je zjištěno, že provedené důkazy byly důkazy nepravdivými, nebo proto, že došlo ke zrušení či změně rozhodnutí, jež sloužilo jako podklad původního rozhodnutí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13.5.2010, č.j. 6 As 39/2009-74, ze dne 31.1.2011, č.j. 8 As 18/2010-113). Posuzování jiných otázek v rámci řízení o žádosti o obnovu řízení nepřichází v úvahu.
27. Jak vyplynulo ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí, žalobce požádal o obnovu řízení, a právě na základě této jeho žádosti bylo řízení o obnově podle správního řádu zahájeno, vedeno a následně zastaveno.
28. Podstatná část žalobních bodů se vztahuje k řízení o správním deliktu žalobce, tj. k řízení, o jehož obnovu žalobci jde. Tyto žalobní body však nejsou pro účely soudního přezkumu v této věci relevantní. V nich namítaná pochybení totiž žalobce mohl a měl případně namítat v odvolání proti rozhodnutí o správním deliktu. Pokud měl žalobce za to, že lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí o správním deliktu začala běžet až dnem nahlášení do správního spisu, tj. dne 18.3.2015, kdy se s ním poprvé fakticky seznámil, pak mu nic nebránilo podat odvolání v zákonné patnáctidenní lhůtě běžící od tohoto okamžiku a jím namítaná procesní pochybení zde uvést. O možnosti podat odvolání i o lhůtě, v níž je možné tento úkon učinit, byl žalobce v rozhodnutí žalovaného o správním deliktu poučen. Byl-li žalobce přesvědčen o tom, že nepodal odvolání ve lhůtě bez svého zavinění, měl k dispozici také žádost o prominutí zmeškání úkonu (§ 24 odst. 2 s. ř. ve spojení s § 41 odst. 1, 2 s. ř.), kdy dle ustanovení § 41 odst. 2 s. ř. je s žádostí nutné spojit i zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Toto taktéž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.11.2016, č.j. 10 As 165/2015-24, kterým rozhodoval o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12.6.2015, č.j. 3 A 59/2015-25, jímž byla odmítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí o správním deliktu (tj. proti rozhodnutí vydanému v řízení, o jehož obnovu nyní jde).

29. Účelem řízení o nařízení obnovy je toliko zjišťování, zda jsou dány podmínky pro nařízení obnovy, tj. skutečnosti uvedené v § 100 odst. 1 písm. a) či b) s. ř.. Z tohoto důvodu se soud nezabýval námitkami obsaženými v žalobních bodech č. 3, 4, 6, 7, 8, 9 10, 11, a 13, které se zjevně vztahují k řízení a rozhodnutí o správním deliktu a nikoliv ke správnímu řízení, které probíhalo na základě žalobcovy žádosti o nařízení obnovy řízení. Přezkum opodstatněnosti těchto námitek soudu v rámci této žaloby nepřisluší, neboť se mýlí s podstatou řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, tj. s podstatou řízení o žádosti o obnovu řízení.
30. V daném případě přichází v úvahu posouzení toho, zda jsou splněny podmínky podle ust. § 100 odst. 1 písm. b) s. ř., neboť v této věci nevyšly najevo žádné dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.
31. Žalobce namítal nedostatky napadeného rozhodnutí, které označil za „nepřehledné, zmatečné a vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné“. K tomu soud poukazuje na ust. § 68 s. ř., podle něhož ve výrokové části správní orgán uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu. Lze konstatovat, že napadené rozhodnutí všechny tyto náležitosti splňuje, a to i ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2005, č.j. 3 Ads 21/2004-55, kde se uvádí, že *výrok je částí rozhodnutí, ve které správní orgán vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci rozhodl. Výrok musí být jasný a srozumitelný, přesný a určitý, neboť jen on je závazný a právní moci schopný. Z výroku musí být patrné, co bylo předmětem rozhodování a na základě jakého ustanovení a právního předpisu správní orgán rozhodl.* Stejně tak napadené rozhodnutí splňuje náležitosti odůvodnění dle ust. § 68 odst. 3 s. ř., jelikož správní orgán náležitě uvedl podklady pro vydání rozhodnutí, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a též se vypořádal s uplatněnými námitkami žalobce.
32. Argumentaci, v níž žalobce uváděl, že podnět k zahájení přezkumného řízení dle ust. § 94 s. ř. podaný dne 2.4.2015 spolu s podnětem k obnově řízení byl opožděně podaným odvoláním proti rozhodnutí o správním deliktu, považuje soud za zjevně účelovou, vedenou snahou žalobce zpětně zaměnit jeho zcela zřejmé, jasné a určité podání (podnět k zahájení přezkumného řízení) za odvolání. Ostatně mělo-li by být podání žalobce považováno za opožděně podané odvolání, správní orgán by stejně postupoval podle § 92 správního řádu, tedy by zkoumal, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Postup, kterým bylo správním orgánem žalobci oznámeno, že nebyl shledán důvod k zahájení přezkumného řízení, je v souladu s ust. § 94 odst. 1 s. ř., podle něhož neshledá-li správní orgán důvody k zahájení přezkumného řízení, odloží podnět k jeho zahájení neformálním přípisem, který s uvedením důvodů oznámí do 30 dnů podateli. To potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.2.2008, č.j. 7 As 55/2007-71, podle něhož *přípis, jímž správní orgán sděluje, že neshledává důvody k zahájení přezkumného řízení (§ 94 odst. 1 správního řádu), je pouhým sdělením úřadu straně a není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.; takový úkon je vyloučen z přezkoumání soudem ve správním soudnictví a žalobu proti němu podanou správní soud odmítne jako nepřipustnou.* Zatímco odložení podnětu k přezkumnému řízení bylo žalobci oznámeno přípisem ze dne 23.4.2015, č.j. CPR-10720-4/ČJ-2015-930310-258, o jeho žádosti o povolení obnovy řízení bylo správním orgánem následně rozhodnuto zcela v souladu se zákonem, a to právě rozhodnutím, proti němuž směřuje podaná žaloba.

33. V prvním žalobním bodě a dále v pátém a dvanáctém žalobním bodě žalobce shodně poukazuje na skutečnost, že rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 8.10.2015, č.j. KRPA-278679-10/PŘ-2013-000022, které nabylo právní moci dne 17.11.2015, byl zrušen původně uložený pokutový blok, na základě čehož má žalobce za to, že existují důvody obnovy řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Podle tohoto ustanovení je důvodem pro obnovu řízení zejména skutečnost, že bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. Takovým rozhodnutím se typicky rozumí například rozhodnutí o předběžné otázce, rozhodnutí s podmiňujícím výrokem ve smyslu § 140 odst. 7 s. ř. či zrušení nebo změna závazného stanoviska v případě rozhodnutí podmíněného závazným stanoviskem. Žalobce argumentuje tím, že se v daném případě jedná o rozhodnutí, které bylo podkladem pro rozhodnutí vydané v řízení, jež má být obnoveno.
34. Po seznámení s rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 22.10.2014, č. j. KRPA-330981-10/ČJ-2014-000022-SD, jímž bylo ukončeno řízení, o jehož obnovení žalobce usiloval, soud dospěl k závěru, že sice dle jeho odůvodnění správní orgán přihlédl k uložené blokové pokutě při stanovení výše pokuty, nicméně i přesto nebylo možné skutečnost, že došlo ke zrušení rozhodnutí o uložení blokové pokuty, vyhodnotit jako důvod pro obnovení řízení. Podmínkou pro obnovení řízení podle ust. § 101 odst. 1 písm. a) i b) s. ř. totiž je, že tyto skutečnosti (v tomto konkrétním případě zrušení, resp. neexistence rozhodnutí o uložení blokové pokuty) mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení.
35. Jak již bylo uvedeno výše, důvody pro obnovu řízení je třeba zkoumat podle dvou kritérií: 1) formálního, tedy zda bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno; a 2) materiálního, tedy zda skutečnost, že toto podkladové rozhodnutí bylo zrušeno, může vést k jinému rozhodnutí ve věci.
36. Nutno uvést, že zrušené rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze považovat za podkladové rozhodnutí v tom smyslu, že by mělo v daném případě vliv na závěr o naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 157 odst. 4 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Podkladem pro rozhodnutí ze dne 22.10.2014 o uložení pokuty žalobci ve výši 20.000,- Kč byly zejména úřední záznam ze dne 27.6.2014, záznam o kontrole ubytovacího zařízení ze dne 26.8.2014, výpis ze živnostenského rejstříku, fotokopie domovního knih a sdělení z oddělení pobytových agend. Žalobce ani netvrdí, že by zrušené rozhodnutí o blokové pokutě mohlo jakkoli ovlivnit skutkové závěry rozhodnutí o správním deliktu. Žalobci však lze přisvědčit (a žalovaný to nerozporuje), že existence rozhodnutí o blokové pokutě byla v rozhodnutí o správním deliktu zmiňována v souvislosti s úvahami správního orgánu o sankci, resp. o výši pokuty. Soud má za to, že v řízení o obnově řízení na úseku správního trestání je nutno považovat za podkladové i takové rozhodnutí, které mohlo ovlivnit úvahy správního orgánu o povaze či výši sankce za spáchaný správní delikt, neboť výrok o trestu a jeho odůvodnění je podstatnou a nedílnou součástí tohoto typu rozhodnutí. První (formální) kritérium pro obnovu řízení lze mít tedy za splněné tím, že skutečně došlo ke zrušení rozhodnutí, na které odkazoval správní orgán při stanovení výše pokuty.
37. Druhé kritérium, tj. materiální korektiv, *má chránit zájem na hospodárnosti řízení a zachování právní jistoty. Jeho úkolem je zcela zjevně odfiltrovat ty případy, kde je již při prvotním posouzení žádosti o obnovu řízení zřejmé, že obnovené řízení by objektivně nemohlo*

přinést změnu přijatého řešení. Tam, kde nelze takto kategorický závěr bez složitějšího dokazování učinit, jeví se obecně vhodnější obnovu řízení připustit a s předloženými tvrzeními a důkazy se vyrovnat v rámci obnoveného řízení. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.4.2014, č.j. 6 As 162/2013-52, taktéž i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2018, č. j. 1 As 296/2017-56).

38. Za této situace bylo nutno uvážit, zda výše trestu je zde „otázkou“, jejíž jiné řešení by mohla odůvodňovat neexistence rozhodnutí, které bylo v řízení o správním deliktu zohledněno. Bylo tak nutné zabývat se způsobilostí této skutečnosti vyvolat pochybnosti o správnosti rozhodnutí (o trestu) vydaném v řízení, o jehož obnovu se jedná. Materiální kritérium by s přihlédnutím ke skutečnosti, že stanovení výše sankce (pokuty) je v daném případě založeno na správní úvaze správního orgánu, striktně limitované pouze stanovením horní hranice sazby pokuty, bylo dle názoru soudu naplněno za situace, kdy by byla výše pokuty uložené žalobci v řízení o správním deliktu, o jehož obnovu se jedná, ve zjevném nepoměru k povaze a závažnosti správního deliktu (srov. obdobně § 278 odst. 1 trestního řádu). Jinými slovy řečeno, za situace, kdy pokutu uloženou správním orgánem v tomto řízení je možné považovat za přiměřenou spáchanému správnímu deliktu i bez toho, že by bylo jakkoli zohledněno (později zrušené) rozhodnutí o pokutě uložené v blokovém řízení, důvod k obnově řízení dán nebude.
39. Za správní delikt (nyní přestupek) podle § 157 odst. 4 zákona o pobytu cizinců bylo možné v době vydání rozhodnutí o správním deliktu ze dne 22.10.2014, stejně jako je tomu dle aktuálně účinného znění tohoto zákona, uložit pokutu do 50 000 Kč (§ 157 odst. 7, resp. odst. 8 zákona o pobytu cizinců). Jedná-li se o vymezení konkrétní výše pokuty za správní delikt podle § 157 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, zákonodárce nerozlišuje, zda se jedná o jednorázové či opakované porušení zákona, tato skutečnost je tak zpravidla zohledňována v úvahách o výši sankce ve smyslu § 157a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30.6.2017 (cit. *při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán*).
40. V daném případě byla žalobci uložena pokuta (20 000 Kč) v dolní polovině zákonné sazby, kterou *prima facie* nelze považovat za zjevně nepřiměřenou spáchanému správnímu deliktu spočívajícímu v pochybení při vedení domovní knihy podle § 101 zákona o pobytu cizinců, nadto v daném případě „ve velkém rozsahu“, neboť – jak vyplývá z rozhodnutí o správním deliktu - v domovních knihách nebyla uvedena data narození ubytovaných cizinců v období od 27.6.2014 do 26.8.2014, když za toto období žalobce ubytoval přibližně 3 000 cizinců, a dále v několika desítkách případů nebyla uvedena čísla cestovních dokladů ubytovaných cizinců a údaj o jejich státní příslušnosti. Pokud žalovaný v rozhodnutí o správním deliktu zmiňoval „opakované neplnění povinností“ ze strany žalobce, mínil tím (jak vysvětlil v napadeném rozhodnutí) „jednotlivá dílčí neplnění povinností“ žalobce v postavení ubytovatele za období od 27.6.2014 do 26.8.2014, která byla žalobci kladena za vinu v rozhodnutí o správním deliktu, nikoli opakování neplnění povinností zjištěné dne 24.7.2013, za které mu byla uložena (později zrušená) pokuta v blokovém řízení.
41. Za této situace nelze považovat vedení dalšího (obnoveného) správního řízení za účelné, neboť pokuta uložená žalobci ve shora uvedené výši je v intencích již provedené správní úvahy akceptovatelná i bez ohledu na (zrušené) rozhodnutí o blokové pokutě. Pokud by totiž k nařízení obnovy došlo, jeho výsledkem by zjevně byla toliko dílčí změna

v odůvodnění, nikoli změna ve výši uložené sankce. Nařízení obnovy řízení o správním deliktu by tak bylo pouze formálním postupem, a tedy zjevně v rozporu se zásadou hospodárnosti.

42. Konečně ve druhém žalobním bodě žalobce uvedl, že správní orgán měl podat podnět k zahájení obnovy řízení nebo přezkumnému řízení z moci úřední. Jakkoli lze obecně přisvědčit žalobci, že podle ust. § 100 odst. 3 s. ř. může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, uvedené oprávnění správního orgánu nezakládá subjektivní právo žalobce na to, aby řízení o obnově či přezkumné řízení bylo správním orgánem z moci úřední zahájeno. V projednávané věci se správní orgány zabývaly jednak žádostí žalobce o zahájení přezkumného řízení, jednak jeho podnětem (žádostí) o obnovu řízení, a žalobce nebyl na svých právech (na posouzení svého podnětu/žádosti o obnovu řízení) jakkoli zkrácen.
43. K žádosti žalobce, aby soud žalovanému uložil povinnost písemně se mu omluvit za významný zásah do jeho práv a svobod, soud uvádí, že předmětem řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s.ř.s. je právě a pouze přezkum žalobou napadeného rozhodnutí. Správní soudy nejsou dle zákona oprávněny rozhodovat o uložení povinnosti žalovanému omluvit se žalobci, a to ani v případě, že by byl žalobce se svou žalobou proti rozhodnutí úspěšný.
44. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že vznesené žalobní námitky nejsou důvodné. Soud přisvědčil závěru žalovaného, že v daném případě nebyly dány důvody pro nařízení obnovy řízení, a ani průběh řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, nevykazuje vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Učinil tak bez jednání, neboť s tímto postupem účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
45. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, totiž žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu